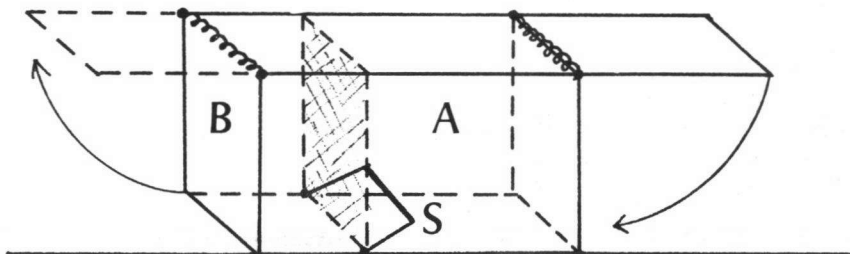

3. EEN POSTDUIF ALS RINGERSHULP

C. v.d. Starre zond ons een artikel uit de New Scientist van 3 februari 1972. Hierin vertelt iemand hoe hij in het veld een vangkooi heeft staan voor uilen en valken, waarbij een naar huis terugkerende postduif er melding van maakt, dat er een uil of een valk gevangen is. Een nauwkeurige tekening van de vanginstallatie wordt er niet gegeven, maar het werkt als volgt:

Een kooi is verdeeld in een vanggedeelte (A) en een deel B, waarin een postduif zit als lokvogel.

Tussen A en B is een gaaswand zodat de roofvogel de duif nooit kan pakken. De bedoeling is, dat de roofvogel de kooi A binnengaat en tracht de duif te pakken. Daarbij duwt de roofvogel een stang (S) naar beneden om te proberen zo dicht mogelijk bij de duif te komen.

Dan gebeuren er twee dingen:

1. De deur van vangkooi A valt dicht zodat de roofvogel gevangen is. Misschien werkt een verticale valdeur beter dan een klapdeur?
2. De deur van de lokvogelkooi wordt door het bewegen van de stang geopend en de postduif vliegt naar huis. De ringer weet dan dat er iets gevangen is.

Deze vangmethode lijkt ons in ons zeer dichtbevolkte landje echter moeilijk uitvoerbaar.

C. v.d. Starre.